

Vica és a titkos virág

Aranylő ősz volt, a fák megannyi színpompás levelén táncot jártak a napsugarak. Vica Mogyoró fülét vakargatva bámulta a kéklő eget a parkban, ahol Julcsi, a szomszéd nagylány vigyázott rá, míg Panni mama elintézte a hétvégi bevásárlást. Mogyoró előtt ott hevert kedvenc piros labdája, melyet Vica egy hatalmas sóhaj kíséretében felvett:

-Jaj, Mogyoró, bármilyen szép idő is van ma, olyan szomorú vagyok!

Mogyoró kérdően nézett rá, nem tudni, vajon azért mert várta, hogy Vica eldobja a labdát, vagy, mert kíváncsi volt, mi szomorítja el kis gazdája lelkét. Mindenesetre Vica az utóbbira gondolt és rögvést magyarázatot is adott:

-Ez a szép napsütéses idő hamarosan elmúlik és beköszönt a zord tél, amikor hideg van, és nem lehet így üldögni a parkban.

Mogyoró orrát belefúrta Vica hajába és hosszasan, sokat szimatolt bele, majd arcon nyalta szomorkodó kis barátját. Ekkor szólalt meg Julcsi, aki letette könyvét, amit Vica szerint már vagy százszor olvasott, és az órájára pillantott.

-Hamarosan dél van, gyere Vica, ideje menni, szerintem lassan Panni mama is haza ér.

-Kérlek, csak még egyszer had dobjam el Mogyinak a labdáját!

-Rendben, egy dobás még belefér.-és mosolyogva megsimogatta Mogyoró fejét.

Vica eldobta a labdát, Mogyoró felpattant és száguldott is érte, futását lobogó fülei és farka kísérték.

Haza fele menet Vica nagyon szótlan volt, minek is szólt volna, igyekezett magába zárni a napocska összes táncoló sugarának emlékét, hogy kitartsa a hosszú télen.

Mikor hazaértek Julcsi elbúcsúzott tőle, Panni mamától és természetesen Mogyorótól is, majd elment. Vicáék pedig ebédhez készültek. Panni mama megmelegítette az ebédet, Vica pedig megterítette az asztalt a kedvenc napsárga terítőjével, elővette a tányérokat, evőeszközöket, poharakat és, ahogy azt az oviban tanulta, gondosan megterített.

Ebéd alatt nagyon szótlan volt, de mivel mindent megevett, Panni mama nem gyanakodott semmire, hagyta, had menjen be ebéd után a szobájába pihenni.

Miután Vica felkelt, nem lett jobb kedve, sőt ha lehet még inkább elszomorodott. De most már Panni mama sem bírta tovább, megkérdezte hát:

-Mi bánt, drága Vicuskám?

-Ó mamikám, csak úgy elszomorodtam ma a parkban.

-És ugyan miért?

-Eszembe jutott, hogy az aranylő ősz után a hideg tél jön, és ez nagyon elkeserített.

-Ezen kár sopánkodnod kedvesem, ez az élet rendje.

-De miért mamikám, miért? Miért nem lehet folyton szép napsütés és meleg?-csattant fel Vicából a kérdés.

-Mond csak kincsem, melyik is a kedvenc virágod?

-A tulipán.

-Mikor is nyílik?

-Tavasszal.

-Mondd meg nekem, ha nem volna a hosszú, hideg tél, hogyan jöhetne el a tavasz?- tette fel a kérdést, bölcs mosollyal Panni mama.

Vica hallgatása választ adott a kérdésre, most már ő is értette, ez az élet rendje, nyár után ősz, aztán tél, és tavasz jön, hogy végül újból nyár lehessen. De azért mégis bosszantotta a dolog, és ez nem kerülhette el mindent látó nagymamája figyelmét.

Másnap, mikor Vica felébredt, Panni mama és Mogyoró már kint sertepertéltek a konyhában. Panni mama kis papír tasakokba csomagolt hagymácskákat bontott ki éppen, Mogyoró igen vehemens érdeklődése közepette.

-Csakhogy felkeltél! Már tegnap is meg szerettem volna mutatni ezeket, de nagy szomorúságodban megfeledkeztem róluk. Nézz milyen csodákat vettem tegnap a piacon!

Vica nézte, nézte, de a kis hagymácskákban semmilyen csodásat nem fedezett fel. Panni mama, látva Vica értetlenkedését, nagyot nevetett és így szólt:

-Jaj, drága Vicuskám, ezek itt tavaszi varázs virághagymák, krókuszok, jácintok, tulipánok, nárciszok. Ma elültetjük őket a ház előtti kis kertben, és tavasszal csak várjuk a csodát.

Így is tettek, reggeli után levitték a kis lapátokat, virághagymákat és elültették azokat. Vicának tetszett az ötlet, hogy ezekre a kis virágokra várhat egész télen, és el is rejtette a legapróbb hagymácskát a zsebében. Mogyoró persze látta, de egy kacsintással jelezte, megőrzi maguknak ezt az apró titkot.

Másnap Vica és Panni mama elindultak az óvodába, és Vica zsebében ott lapult az aprócska virághagyma. Amint beértek, tervébe beavatta barátait, Szofit és Benit:

-Képzeljétek, tegnap Panni mamával varázs virágokat ültettünk, és elcsentem a legapróbb virághagymát. Azt találtam ki, ha kimegyünk az udvarra, elültetjük.

-Milyen varázs virág? Tán a főzetétől óriásra nővünk?-kérdezte Szofi.

-Vagy hatalmas muszkliaink lesznek?-folytatta Beni.

-Nem tudom, csak azt tudom, hogy varázs ereje van. Na, benne vagytok, elültetjük?

-Hát persze!-vágta rá a két jóbarát.

Így is lett, amint kiértek az udvarra, hárman egy félreeső bokornál ástak egy kis gödröt, bele rejtették a kis virághagymát és gondosan betakargatták a földdel, és elmentek játszani.

Teltek a napok, a hetek, az aranyló októberből, szeles, esős, hideg november lett. Elszaladt ünnepi pompájában a december is, majd a jégbe fagyott havas január és a folyvást tocsogó, locsogó február is a végéhez közeledett.

Annyi sokkal fontosabb dolog történt, annyi ünnep, megannyi móka, kacagás, hogy a kis varázs hagymáról mindenki megfeledkezett. Mindenki, csak Panni mama nem, és egy márciusi reggelen megállt a kiskertnél és hallgatódzni kezdett.

-Mit hallgatsz mamikám?-kérdezte Vica.

-Psz! Te nem hallod?

-Mit? Mit kellene hallanom?

-Ébrednek, odalent, nyújtózkodnak, és a tavaszi napsugarak lassan előcsalogatják őket.

-Miket mamikám?

-Hát a virágokat, amiket ősszel ültettünk, nem emlékszel?

Hirtelen minden eszébe jutott Vicának, még az is, hogy egy ilyen virágot elültettek titokban, az óvoda kertjében. Ó de régen is volt, akkor még csak éppen nagyok lettek.

-Mami! Mikor fognak a virágok kibújni?

-A krókuszoknak már csak néhány ilyen szép tavaszi nap kell, a többiek, mivel nagyobbak, kicsit több kell. De meglásd, egy hónap és az egész virágos kert teljes pompájában fog ragyogni.

Vica nagyon izgatott volt ezen a hétvégén, akárhányszor is mentek el Mogyoróval sétálni, vagy a boltba, vagy a játszira, minden alkalommal megállt a kertnél hallgatódzni, hátha ő is meghallja a varázs virágok ébredését.

Hétfőn reggel, amint beértek az oviba, félre hívta kis barátait.

-Emlékeztek a kis hagymácskára, amit elültettünk az ősszel?-kérdezte.

-Igen emlékszünk.-válaszolta Szofi és Beni.

-Ma, ha kimegyünk, keressük meg, hátha előbújt már a földből.

-Rendben.

Így is tettek, rögvest, ahogy az udvarra értek, megkeresték a kis virág helyét, de csalódniuk kellett, a kopasz bokor ágai alatt nem rejtőzött egyetlen varázs virág sem. Csalódottan mentek el játszani, és többet rá sem néztek a kis virág helyére.

Csakhogy mindeközben a tavasz tündérek vígan szorgoskodtak, és felébresztették a föld mélyén lapuló hagymácskákat.

Eljött a hétvége. Szombaton Panni mama, Vica és Mogyoró sétálni mentek. Amint kiléptek a kapunk Mogyoró odaszaladt a kis kerthez, és buzgó szimatolásba kezdett.

-Mogyoró, rögvest gyere ki onnan, letaposod a virágokat!-szólt határozottan Panni mama.

-De, hát nincs is ott semmi!-mondta dühösen Vica, és megcirógatta Mogyoró füle tövét.

-Nincs? Akkor az a kicsi zöldellő szár, a levelek és az a kis bimbó, az semmi?-kérdezte Panni mama.

-Nahát! Mamikám! Ez meg milyen virág lesz?

-Ez a mi első varázs virágunk.-mosolygott rejtélyesen Panni mama.

Vica minden pillanatban, mikor lent volt, a kis virágokat leste, de nem történt velük semmi, nem nyíltak ki.

Vasárnap este szomorúan feküdt le, csalódott volt, hogy a varázs virágok nem nyíltak ki.

-Ostoba virágok Mogyoró! Semmilyen varázslat nincs bennük!-mondta mérgesen, majd az oldalára fordult, és elaludt. Mogyoró közel furakodott hozzá, fejét Vica homlokához nyomta. És Vica álmodott: Egy bálban táncolt, egy hatalmas zöldellő teremben, aminek a teteje olyan ragyogó kék volt, mint a legtisztább tavaszi égbolt. Különleges táncos párijai voltak. Körülötte megannyi virág fiú, és virág leány forgolódott, pördülésükkel virágillatot csalogatva elő. A zenekarban kabócák és tücskök húzták a nótát, és mikor eljött az est, szentjánosbogarak világították be a termet. Táncos párja, egy kék, illatos ruhát viselő virág fiú volt, így szólt Vicához:

-Ma reggel megérkezik a csoda.

A pillanatot az öreg vekker hangja, zörögve törte meg. Vica nyújtózott egyet és felkeltette Panni mamát. Nagyon izgatott volt, alig várta, hogy végre elinduljanak, és láthassa a csodát. Amint kiléptek a kapun, máris feltárult a csoda. A kis kert telis-tele volt színpompás kis virágokkal. Mogyoró csaholt és boldogan csóválta farkát, Panni mama mosolygott, Vica pedig csak ámult, milyen gyönyörű is lett a kis virágos kert.

Alig várta, hogy kimenjenek az udvarra, és megkeresse az ő hagymácskáját. De a hagymácskát nem találta, helyette egy csodás kék krókusz pompázott a bokor alatt.

-Nahát, te meg hogyan kerülhettél ide?-kérdezte kedves mosollyal Gabi néni, a kis virágot. Egy pillanatra Vica azt hitte, a virág életre kel, és mindenről beszámol Gabi néninek. De a virág hallgatott. Vica pedig ismét csalódott, mégsem varázslatos az ő titkos virágja. Gabi néni mindenkinek megmutatta a kis virágot. Mindenki mosolygott, felnőtt, gyerek egyaránt, csak Vica nem.

Hazafele is szótlan volt. Panni mama meg is kérdezte:

-Mi bánt kincsem? Nem volt jó ma az óvoda?

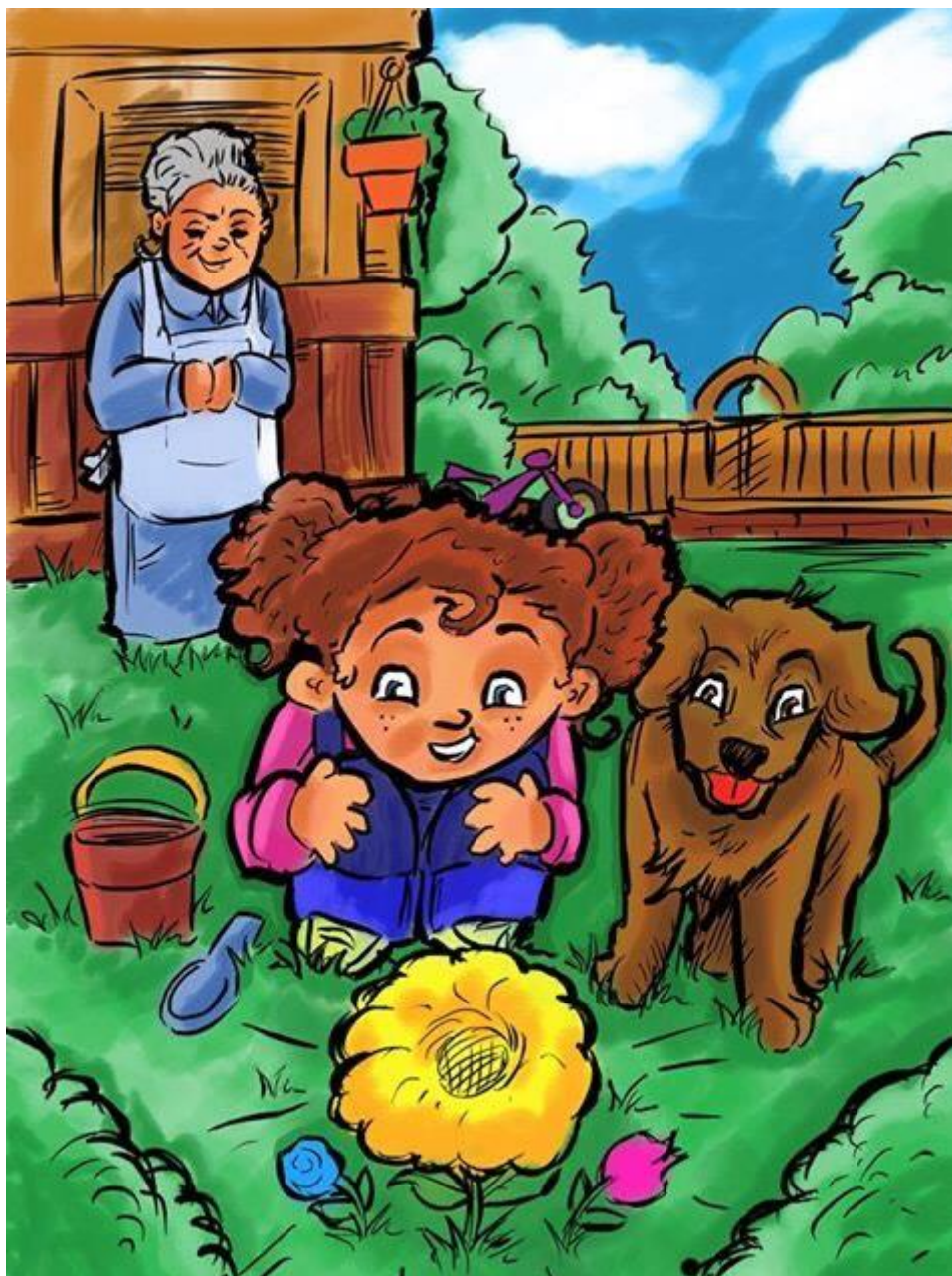
-De igen mami, csak nem értek valamit.

-Mondd el, hátha segíthetek.

-Mitől varázslatosak azok a virághagymák?

-Ó hát ez bánt? Emlékszel, amikor ránéztem, milyen volt az arcom? Emlékszel, mit mondott Julcsi, mikor meglátta őket? Emlékszel, hogy örült az illatuknak Mogyoró?

Vica emlékezett, és emlékezett a mosolyokra, boldog pillantásokra, emlékezett, hogy a kiscsoportosok megtapsolták az ő titkos virágát. Emlékezett, és most már értette a csodát.

A csodás illusztrációért köszönet [Awesomniac](#) művész úrnak!